

ven. Paa det første Blad, som er blevet omdeelt i indeværende Session, meddeler Formanden, at han ved Skrivelse af 23de d. M. har modtaget Underretning om, at adskillige Love, der bleve vedtagne i forrige Rigsdags-samling, have været saa helbige at faae Hans Majestæt Kongens Sanction, men paa denne Liste savner jeg den Lov, hvorved det blev bestemt, at Stamstutteriet i Frederiksborg skulde nedlægges, og jeg finder ingen yderligere Oplysning om, hvad der er blevet af den. Jeg frygter derfor for, at der er tilstødt den noget Ubehageligt, og deri bliver jeg saameget mere bestyrket, som jeg kan læse i Anmærkningerne til det foreliggende Finantslovsforslag, at der af den høitærede Indenrigsminister begjæres en Sum af 20,000 Rdl. til Stutteriet, hvor-med han mener at kunne hjælpe sig igjennem. Det er jo ofte nok blevet bemærket, at vi ikke have nogen parlamentarisk Regjering, og det er ganske vist saaledes; thi ellers vilde det, saa at sige, have været en Umulighed, at der kunde blive nægtet Sanction af en saadan Lov, der er vedtagen med overordentlig stor Majoritet her i Thinget og vedtagen i Landsthinget med 30 Stemmer mod 12, og det i dette Aar, nemlig i Februar. Nu troer jeg dog, at det vilde have sit Gode, om vi lidt efter lidt nærmede os en parlamentarisk Regjering, men i alt Fald troer jeg, at det næsten overgaaer den Grændse, som vi, selv i vor høimye Stilling, have tænkt os, at et Lovforslag som det, jeg har nævnt, et Lovforslag, der er bifaldet af Rigsdagen paa den nævnte Maade, og et Lovforslag, der ikke iaar for første Gang har været paa Bane, men som eet Aar tidligere er blevet vedtaget her i Thinget med stor Majoritet, nægtes Sanction. Dette forekommer mig at være en uheldig Fremgangsmaade, og det vil jo, da jeg ikke troer, at Rigsdagen vil billige den, have den Følge, at man, naar den egentlige finantsielle Behandling kommer, da nægter den Sum paa Finantsloven, som er begjært til Stamstutteriet. Dette er ganske vist en Udvei, som er ubehagelig, og som den høit-

ærede Indenrigsminister selv, da Loven var under Forhandling, meget stærkt fremhævede det Urigtige i at benytte, men det forekommer mig, at Ministeren tvinger os dertil. Jeg har en Fornemmelse af, at denne Stamstutterisag i en vis Maade ligner Hestgardesagen, saaledes, at naar vi blot holde ud, faae vi Stutteriet affaffet, ligesom jeg haaber, at Hestgården vil blive det. Jeg seer den vel endnu daglig, men jeg vil haabe, at dens Dage ere talte. Jeg har blot villet fremhæve dette, for at henlede ærede Medlemmers Opmærksomhed paa, at den Strid altsaa forestaaer, som vi Alle have været saameget for at undgaae, og for at undgaae hvilken vi forrige Gang undlod at stryge den Sum paa Finantsloven, som var opført til Stutteriet, Noget, som jeg dengang tillod mig at gjøre opmærksom paa vilde være det Rigtigste, da det vilde forebygge den nu skete Mishandling af Loven, men som nu synes at være den eneste Udvei, vi have tilbage, for endelig at faae Stutteriet nedlagt.

Formanden: Forsaavidt det ærede Medlem bemærkede om et Lovforslag, der er vedtaget her i Rigsdagen, at det, — hvis jeg ikke misforstod ham, — var undergaaet en Mishandling, antager jeg dog ikke, at det ærede Medlem har villet bruge det i dets sædvanlige Betydning, eller at det her kunde anses som passende anvendt.

Ischering: Jeg troer, at man har megen Aret i at gaae ud fra den Forudsætning, at vi drive en Slags Spøg her ved denne Behandling af Finantsloven. Det er min Overtydning, at det er ramme Alvor, og jeg lykønsker det ærede Ministerium i Anledning af Lovens Fremleggelse; i 1864 var det ikke muligt at staffe Finantsloven frem paa den første Mandag i October, men nu i de første Dage i Finantsaaret er det lykkedes den ærede Finantsminister at staffe Finantsloven frem for det følgende Finantsaar. Dette er en overordentlig Fortjeneste, som vi ikke maae